

KIRMIZIFARE

ISSN 1300-3291

Çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 38
Aralık 1994

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 38 Aralık 1994

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4
80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60
*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 60.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı :600.000 TL.

Taahhütü: 720.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 70.

Yurtdışı Taahhütü: DM 80.

Filmler: Reprograf (511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Tok Ofset (565 86 34)

Kapak Baskısı: Ak Basım (244 58 16)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

ISSN 1300-3291

Kapak: Mustafa Delioğlu

Merhaba!

1994'ün son sayısı bu. Kırmızıfare beş yıldır tam 38 sayıdır çıkıyor. Bu 38 sayıda tam 245 öykü, 50 şiir yayımlandı, 40 kitap tanıtıldı.

1995 yılıyla Mavibulut Yayınları 15., Kırmızıfare de 5. yılını tamamlamış oluyor. Bu beş yılın Kırmızıfare'leri tam üç cilt doldurdu. 1995'in Ocak ayı sayısı ile birlikte 4. cilde başlıyoruz.

Bu beş yıl boyunca Kırmızıfare çok sıkıntı çekti. Bu sıkıntılar nedeniyle de zamanında çıkmayı bir türlü başaramadı. Ona kızan, bir türlü gelmediği için üzülen aboneleri oldu. "Yoksa artık çıkmayacak mı?" diye telaşlananlar oldu. Ama Kırmızıfare yine bir yolunu bulup kıyıda köşeden çıkıverdi.

Beş yılı sizlerle birlikte tamamladık. Birlikteliğimiz sürdükçe ve abone sayımız arttıkça, gecikmelerimiz de sona erecek, sayfalarımız da yeniden artacak.

Hepinize edebiyat ve sevgi dolu bir yıl diliyoruz

Kilerdekiler

- Uçaklar**.....Oktay Rifat 3
- Ben Artık Büyüdüm Selen Abla Oldum**..... Aysel Gürmen 4
- Baykuşlar Ne Zaman Uyur?**..... Aslı Niyazioğlu 12
- Ayı**.....James Oliver Curwood 16
- Uzunkuyruk Nerede?**..... Ayşe Değirmencioğlu 23
- Garicik**.....Şeyda Özçalışkan 29
- Bilim-Oyun**.....Fatih Erdoğan 30
- Bir Kitap Bir Yazar**.....Selma Erdoğan 32

Uçaklar

Uçaklar gelecekmiş

Korkum yok benim

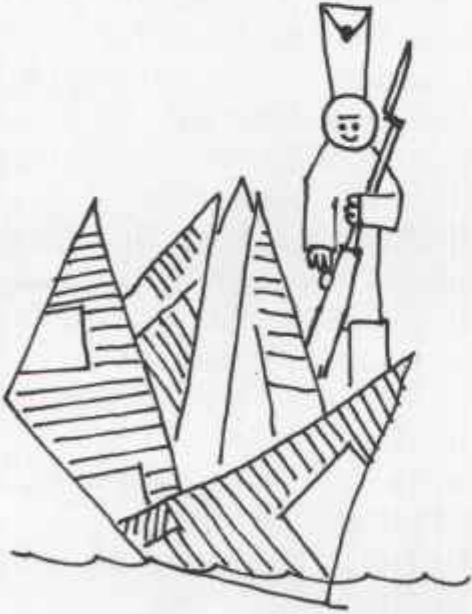
Kâğıt gemilerim

Kurşun askerlerim hazır

Hem bunlar bozulursa

Babam yenilerini alır

3

Oktay Rifat

BEN ARTIK BÜYÜDÜM
SELEN ABLA
OLDUM
AYSEL GÜR MEN

4

BEN ARTIK büyüdüm...
Selen Abla oldum! Tam üç
yaşında olduğumu söylüyor
ablam. Bence yanılıyor. Ben
beş yaşımdayım!

Yok yok... On yaşımdayım!
Beş deyince yalnız bir elin
parmakları gösterilir.

On deyince iki elin
parmakları gösterilir. Üç çok
az bir şeydir. Bir elin
parmaklarının hepsi bile değil.
Ben çok büyüdüğüme göre,
tam on yaşımdayım.

Geçenlerde dedemi ziyarete
gitmiştik. Dedemler çok uzakta
otururlar. Dedem beni
görünce:

"Ay... Ay... Ay... Ay... Benim

kızım ne çok büyümüş!..
Kocaman olmuş!.." dedi.

Babaannem de büyüdüğümü
söyledi ama dedemin
söylemesi daha önemli. Dedem
doktorudur çünkü... Ve
doktorlar her şeyi bilirler.

Aslında herkes büyüdüğüm
konusunda genellikle hemfikir.
Annem, babam, dedemler,
halamlar, teyzemler ve hatta
komşular. Kısaca,
karşılaştığım bütün büyükler
büyüdüğümü ve abla
olduğumu itiraf ediyorlar.
Gelgeldim hâlâ bana:

"Selen," diyorlar. Oysa ne
zaman adım sorulsa, üstüne
basa basa:

Melvin K...

"Benim adım Selen Abla..."
diyorum.

"Memnun oldum Selen Abla!.. Nasılsınız?..." demeleri gerekirken, şaşkın şaşkın, anlamsız bir tebessümle bir bana bir anneme bakıp dururlar. Zavallı annem açıklama yapma gereğini duyar hep...

"Selen artık çok büyüdü ya teyzesi!.. Abla oldu!.. Onun için de kendisine Selen Abla denmesini istiyor."

Bu açıklamayı duyan bütün büyükler sözleşmiş gibi aynı tepkiyi gösteriyorlar.

"Haaa... Anladım!.." Aslında hiçbirisinin anladığı falan yok... Bana Selen Abla derlerdi, eğer anlasalardı.

Büyüklere bir şey anlatmak çok güçtür zaten... Hatta olanaksız bile denebilir. Hadi büyüklerden vazgeçtim, hiç değilse ablam bana Selen Abla dese, belki üzülmeceğim. Ben ona hep, "Sevinç Abla," diyorum. Çünkü terbiyeli çocuklar ablalarını yalnızca isimleriyle çağırmazlar. Bu çok ayıptır.

Terbiyeli olmak; uslu olmak, cici kız olmak gibi bir şeydir. Büyüklerin yapmanızı istedikleri şeyleri yaparsanız,

terbiyeli çocuk olursunuz.

Ben terbiyeli çocuk olmaya çok özen gösteriyorum. Ablam da çok terbiyelidir aslında ama, bana Selen Abla demeyi bir türlü kabul etmiyor. Bana hep:

"Sen benden küçüksün..."
diyor.

Annemle babam bile büyüdüğümü, abla olduğumu söyledikleri halde bana Selen Abla demiyorlar. Haksızlık etmeyeyim... Arada sırada söylüyorlar ama hemencecik unutup yine, "Selen," diyorlar. Bu karışıklığa bir son vermeliyim.

Bu sabah uyanınca, annemin güzelim giysilerimi torbalara doldurduğunu gördüm. Ne yaptığını sorunca:

"Sen artık çok büyüdün Selenciğim; abla oldun. Çok büyüdüğün için de bazı giysilerin sana küçük geliyor. Bunları senden küçük kardeşlere verip sana yenilerini alacağız," dedi.

"Yaşasın... İşte ablama büyüdüğümü kanıtlayacak bir fırsat çıkmıştı.

Torbalara dolan giysilerimi düşünecek halde değildim.

Doğruca ablama koştum:

"Abla!.. Bundan sonra bana

Selen Abla diyeceksin!.." dedim.

Ablam kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü ve gözlerimin içine baka baka:

"Nedenmiş o?.." diye sordu sert bir sesle.

Kızmıştı anlaşılan. Ama benim de kuru gürültüye pabuç bırakmaya hiç niyetim yoktu. Ben de onun gözlerinin içine baka baka aynı ses tonuyla:

"Çünkü ben artık büyüdüm!.. Abla oldum... Annem öyle söyledi!.. Zaten elbiselerim de küçülmüş. Annem onları küçük kardeşlere verecekmiş.

Son sözleri söylerken sesim titredi nedense.

Ablam birdenbire yumuşadı, boynuma sarıldı. Beni biraz okşadıktan sonra:

"Kızım, bak," diye söze başladı. (Ablam bana bir şeyler öğretmek istediği zaman söze hep böyle başlar)

"Ben senden tam beş yaş büyüğüm. Sen bir yaş büyüdüğün zaman, ben de bir yaş büyüyorum. Aramızdaki yaş farkı hiç değişmiyor. Onun için ben sana hiçbir zaman abla demeyeceğim. Çünkü sen benden hep küçük olacaksın...

Anladın mı?"

Hiçbir şey anlamamıştım. Nasıl anlayabilirdim ki?.. Bir yanda kardeşlere kaptırdığım küçülen giysilerim, çok çok büyüdüğümü söyleyen annem; öte yanda hiçbir zaman büyük olamayacağımı söyleyen ablam... Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Ablam sorusunu tekrarladı.

"Anladın mı Selenciğim?.."

"Anlamadım!.." diyebildim yalnızca üzüldüğümü anlamış olacak ki:

"Boş ver, üzülme!.. Daha çok küçüksün. Büyüyünce anlarsın. Ben de senin yaşındayken bu yaş problemlerini hiç çözemiyordum."

İşte yine çok küçük olduğumu söylemişti. Üstelik de hiçbir zaman bana abla demeyecekti. Nedenini anlayamamıştım ama sözünü ettiği su yaş problemleri ile yakından ilgili olduğunu biliyordum.

Yaş problemlerinden nefret ediyorum. Öyle saçma sapan şeyler ki anlatamam.

Örneğin sizin yaşıınız üç, ablanızın yaşı sekiz. İkinizin yaşını tolarsak kaç olur?

Eğer yanınızda birinin

üzerinde sekiz, diğerinin üzerinde üç mum olan iki doğum günü pastası yoksa hiç boşuna düşünmeyin. Bu problemi çözemezsiniz.

Eğer doğum günü pastaları önünüzde duruyorsa, hiç sorun yok. Üzerlerindeki mumları çiçek toplar gibi toplayıp sayarsınız, olur biter. Söndürmeden toplamayın sakın. Eliniz yanar yoksa.

Bu problemi çözmek için ablama, "Pastalarla mumlar nerde?.." diye sorduğum zaman, ablam:

"Ne pastası, ne mumu kızım? Git Allah aşkına, beni uğraştırma. Büyüdüğün zaman anlarsın..." dedi.

Büyüyüp büyümediğimi babama sormalıydım. Bizim evde babam ne derse olur çünkü. Akşam babam eve gelince yemeğini yiyip koltuğuna oturmasını sabırsızlıkla bekledim. Bekledim çünkü, babam kapıdan girer girmez sorulan sorulara doğru dürüst yanıtlar vermez. Böyle bir riski göze alamazdım doğrusu. Kafasını iyice toparladığından emin olduktan sonra büyüme savaşında son bir saldırıya geçtim. Çaktırmadan kucağına

oturup yanaklarını okşadım. (Bütün büyükler bundan çok hoşlanır ve söyleyeceğiniz hiçbir şeye karşı çıkmaz. Deneyin isterseniz !!!) En tatlı sesimle:

"Babacığım ben artık büyüdüm... Selen Ablam oldum değil mi?.., diye sordum.

Babam:

"Bir düşüneyim..." deyip elini yanağına götürdü, gözlerini de tavana dikti.

Heyecanla bekledim. Bizim tavanda öyle görülecek pek bir şey yok ama babam yine de uzun uzun tavana baktı. Düşünüyordu anlaşılana. Kim bilir, belki de yaş problemlerini çözüyordu. Nihayet:

"Sütünü bardakta içiyor musun?"

"Evet..." (Aslında biberonla içmek daha kolaydı)

"Yatarken emzik emiyor musun?"

"Hayır..." (Çöpe atılan emziklerimi öyle özlüyorum ki...)

"Yemeğini tek başına yiyor musun?"

"Eveet..." (Yaramaz yemekler çatalımdan fırlayıp fırlayıp masaya veya üstüme dökülüyorlar ama ben onları elimle yakalayıp kimse

görmeden ağzıma atıyorum.
Üstüne yemek döküldüğü
zaman kimsenin kızdığı falan
yok ama ablamın:

"Üzülme Selenciğim!.. Ben de
küçükken üstüme
döküyordum," demesinden de
bikmişim artık.

Bu sorgulama daha ne kadar
sürecekti acaba?

"Yatarken dişlerini fırçalıyor
musun?"

"Eveet..." (Dişlerimi
fırçalamayı unuttur muyum
hiç?... Unutursam
televizyonda gördüğüm o
iğrenç canavarlar ağzıma
doluşup dişlerimi çürütürler.
Anneme, televizyondaki,
canavarları öldüren diş
macunundan aldırıyorum
hep)

"O zaman sen büyüdün,
Selen Abla oldun..." dedi
babam.

Oooh... Rahatlamıştım.
Ancak, beni rahatsız eden bir
konu vardı. Şu yaş
problemleri... Onları
anlamadıkça ablam
büyüdüğümü kabul
etmeyecekti. Yarından tezi yok,
ablama okula gitmem
gerektiğini düşündüm. Hemen
içeriye koşup çantamı
hazırladım. Ablamın eski

önlüğü ve yakalarından birini
de alıp salonun ortasına
koydum.

Herkes şaşkın şaşkın
bakıyordu. Ablam:

"Hayrola Selen?.." dedi,
gülerek:

"Yarın ben de seninle okula
gideceğim," dedim.

Hepsi birden gülmeye
başladı.

"Hiç komik değil!.. Ben çok
ciddiyim," dedim. Çok ciddi
olduğumu iyice anlasınlar diye
bir ayağımı öne uzattım,
kollarımı önümde
kavuşturdum, başımı hafifçe
öne eğip kaşlarımı çattım.
(Böylesi durumlarda ablam da
hep böyle yapar)

Annem:

"Bak canım kızım!.. Sen
daha çok küçüksün. Hiç
merak etme, büyüyünce sen
de okula gideceksin..." dedi.

Bu konuda anneme hiç
güvenim kalmamıştı. Ablam
öyle çok gülüyordu ki sallanan
kolları ve bacaklarıyla tıpkı bir
ahtapota benziyordu. Tek
umudum babamdı. Beni
desteklemesi için yalvaran
bakışlarla babama baktım.
Babam hiç oralı olmadı.

"Annen haklı..." dedi ve
hemen ekledi:

"Hadi bakalım, şimdi yatma hazırlığı başlıyor. Sırtıma önce kim tırmanacak bakalım?"

Başka zaman olsa sırtına önce ben binerdim ama bu akşam herkese çok kırılmıştım. Kendi başıma yatma hazırlıklarını tamamlayıp yattım. Onlara iyi bir ders vermem gerekiyordu. Avazım çıktığı kadar bağırardım.

"Ben emziğimi istiyoruuuuum...Hem de hemen."

Hepsi de şaşkınlıktan donakaldı. Annem çok korktu...Yeniden emzik emmeye başlarsam çok iddialı olduğu bir konuda başarısız olmuş olacaktı. Bu durumu arkadaşlarına nasıl açıklardı? Panik içinde:

"Selen'ciğim sen aylardır emzik emmiyorsun. Nerden aklına geldi şimdi?" diye sordu. Derhal bir hatırlatma yaptım.

"Küçük çocuklar emzik emer anneciğim!!!"

Annem akıllı kadındır. Ne demek istediğimi hemen anladı. Babama döndü:

"Çocuk haklı. İşimize geldi mi büyüdün diyoruz, işimize gelmedi mi küçüksün diyoruz. Şaşkına çevirdik çocuğu..."

dedi.

Sonra bana döndü, elimi tuttu ve:

"Sen büyüdün hayatım. Yarın sen de okula başlıyorsun. Seni bahçesinde kaydırağı, salıncağı ve içinde çok güzel oyuncakları olan bir okula götüreceğim...Tamam mı?" dedi.

Tamam değildi. Çünkü ben bana Selen Abla denmesini istiyordum.

"Ya orda da bana Selen Abla demezlerse..." deyip bu kaygımı dile getirdim.

Annem:

"Haaa anladım. Sen üzülme şekerim. Bundan sonra hepimiz sana Selen Abla diyeceğiz. Oldu mu?"

Nihayet ne istediğimi anlatabilmiştim. Size söylemiştim, büyüklere bir şey anlatmak çok zor diye.

"Olmadı... Ablam bana hiçbir zaman Selen Abla demeyecekti. Öyle dedi..."

"Annem ablama döndü. Gözlerini iri iri açtı ve çok ilginç bir ses tonuyla:

"O da sana Selen Âbla diyecek yavrum. Öyle değil mi Sevinç'ciğim?.." diye sordu

Bizim evde annemin bu ses tonuyla söylediği hiçbir şeye

hiçkimse karşı çıkmaya cesaret edemezdi... Babam bile...

Ablam isteksiz isteksiz:

"O kadar çok istiyorsa, ben de ona Selen Abla derim..." dedi ve alaylı bir sesle:

"İyi uykular Selen Abla'cığım..." dedi.

Eh, artık okula falan gitmeme gerek yoktu. Zaten ben bizim evin önündeki parka gitmeyi tercih ederim. Çünkü orda Fifi ve Kuki'yle buluşuyoruz. Fifi ve Kuki

Res.: M. Naci Dedeal

11

beni çok seviyorlar. Ne zaman karşılaştık ellerimi, ayaklarımı ve yüzümü yalıyorlar. Üstelik de bana Selen Abla diyorlar. Hemencecik yarın olsa da Fifiyle Kuki'ye ablamın bana Selen Abla demeyi kabul ettiğini söylesem. Fifi'yle Kuki'yi çok seviyorum. Ablamı da seviyorum. Annemi, babamı da seviyorum. Üzülmeysin !...Sizi de çok seviyorum. Ama bana Selen Abla demeyi unutmayın.

BAYKUŞLAR NE ZAMAN UYUR?

Aslı Niyazioğlu

Res.: Attila Akdeniz

Sincaplar karanlıktan korkar. Hayaletler, hırsızlar ve kaybolmak da çok ürkütücü şeylerdir onlar için. Ve ne

zaman rüzgâr biraz hızlı esse, ya da bir dal çatırdasa, korkudan öylece kalıverirler. Kendilerini toparlayınca da

koşa koşa yuvalarına sığınır. Onlarla konuşmak mı istiyorsunuz? Kısaca bir merhaba mı diyeceksiniz? Çok dikkatli olun. Kolunuzu biraz sertçe kıvıldatmanız sincabı kaçırabilir.

Üzücü bir şey bu. Çünkü orman ahalişi sincapları sever. Onlarla arkadaşlık etmek ister. Boşu boşuna korkutmaktan da çekinir. Ama hep parmak

ucunda yürünemez ki!

Sincaplar ormanın en sakin, en kolay korkan ahalişidir.

Sincaplar rüya göremez. Gece uyumaktan korkarlar. Ceviz yer, biraz konuşur, dışarıdan sesler gelince battaniyelerini başlarına çekerler belki, ama uyumazlar. Birisi esneyecek olsa, uyursa başlarına gelecek felaketler gelir aklına. Eğer gelmez de

gözlerini kapatacak gibi olursa öteki sincaplar endişeyle onu uyarır. Tehlikelerden bahsederler. Ve korkunç canavarlardan... Uykusu gelen sincabın tüm uykusu kaçar.

Baykuşlar buna çok üzülür. Baykuşlar sincapların en yakın arkadaşlarıdır. Bol bol uyur, bol bol rüya görür, rüyalarından bahsetmeye bayılırlar. Çok güzel şeylerdir anlattıkları. Yıldızlar vardır. Kardan adamlar dans eder. Cevizden kayıklara binip rüzgâra bırakabilirsiniz kendinizi... Sadece gözlerinizi kapatın. "Kolay mı?" der sincaplar üzgün üzgün. Sincaplar üzülünce baykuşlar da üzülür. Ve rüyalar yavaşça çekip gider.

Uzun zaman önceydi bunlar. Bir gün, bir baykuş, arkadaşı sincaba uzun uzun baktı ve "Rüya görmelisin," dedi. "görmelisin"i vurgulamıştı. Hem de üzerinde ciddi baykuş ifadesi vardı. Bu sorunu kökten çözmeye kararlı.

"Sen uyurken, ben başında bekleyeceğim."

O çatık kaşların ve kanatların korunmasında, huzurla uyuyabilirdi sincap. En korkunç korkular bile

korkar, yaklaşılamazlardı arkadaşına. O gece, baykuş kanatlarını açtı. Sincap düş gördü.

Sabaha kadar.

Sabah baykuş yorgundu. Ama sincap zıp zıp zıplayarak düşlerini anlattı. Durmadan konuşuyor, büyümsü bir şeylerden bahsediyordu. Nasıl olmuştu? Baykuş da girmişti düşün içine. Birlikte...

Gürültüsünü duyan sincaplar ne anlatıyor diye bakmaya geldiler. Bizimkisi nefes bile almadan devam ediyordu. Çam ağaçlarının nasıl yeşilden turuncuya, turuncudan kırmızıya dönüştüğünü anlattığı bölüme vardığında tüm orman çevresinde toplanmıştı. Gülücükler, fısıltılar. Sincap anlatmaya devam etti.

Ertesi gece de sincabın baş uçundaydı baykuş.

Bir sonraki gece de.

Bir sonrakinden sonraki gece de.

Bu gece, bir baykuş bir sincabın başında bekliyor. Aynı çift mi bilmiyorum. Sincabın düşü kulaktan kulağa yayılmıştı. O zamandan beri başka kovuklarda da başka baykuşlar bekliyorlar.

ediyordu. am ağağlarının nasıl yeşilden turuncuya, turuncudan kırmızıya dönüştüğünü anlattığı bölüme vardığında tüm orman çevresinde toplanmıştı. Gülücükler, fısıltılar. Sincap anlatmaya devam etti.

Ertesi gece de sincabın baş uçundaydı baykuş.

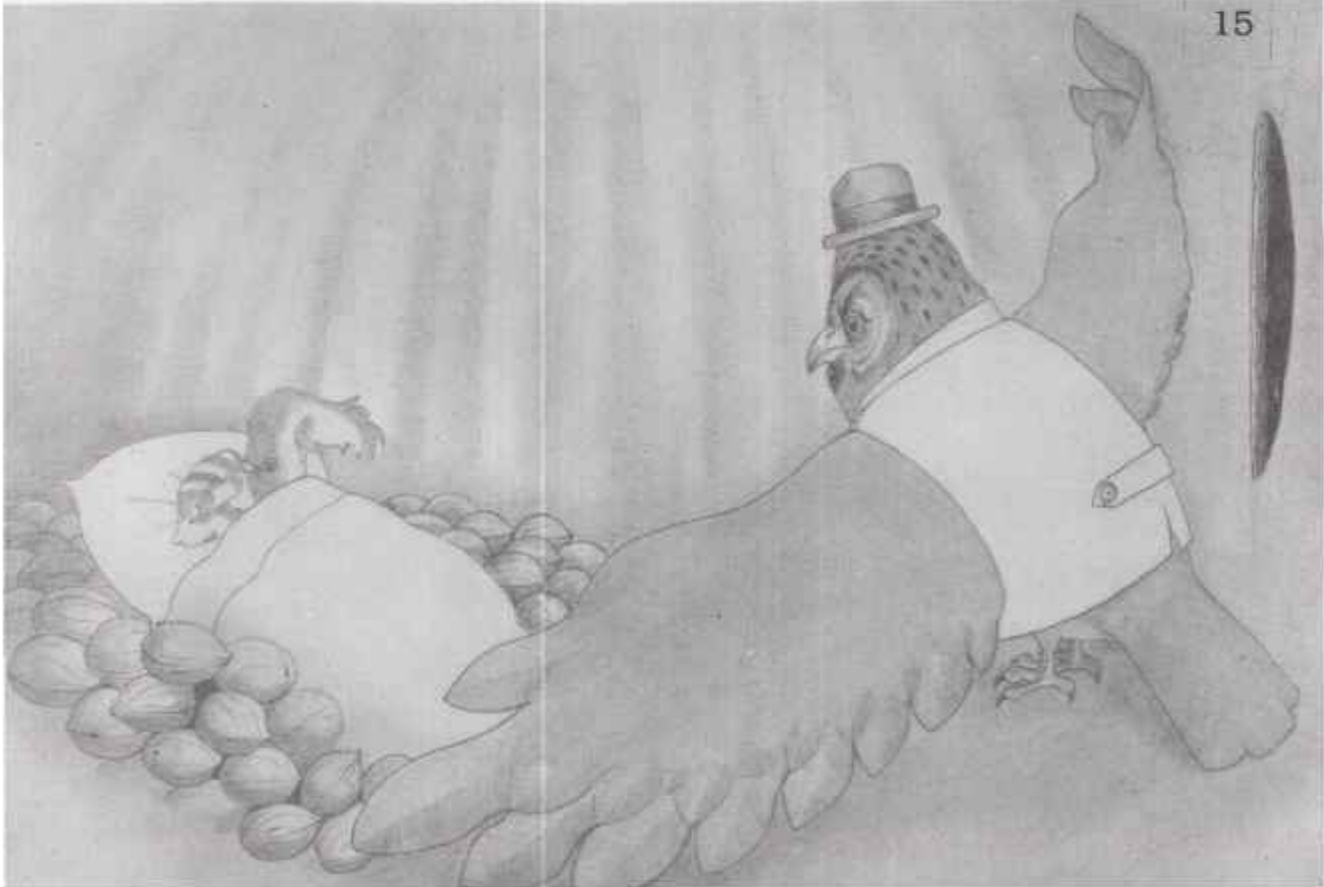
Bir sonraki gece de.

Bir sonrakinden sonraki gece de.

Bu gece, bir baykuş bir

sincabın başında bekliyor. Aynı çift mi bilmiyorum. Sincabın düşü kulaktan kulağa yayılmıştı. O zamandan beri başka kovuklarda da başka baykuşlar bekliyorlar. Hiç uyumuyorlar mı? Hayır. Ama rüya görüyorlar. Uyumadan, sincabın düşüne katılarak.

Baykuşlar hiç uyumaz.

AYI

James Oliver Curwood

Yedinci Bölüm

Gece Kuşları

Eşekarılarının saldırısından kaçmak için daldıkları armanda karanlıklara doğru ilerliyorlardı. Acıkmışlardı. Her tarafları tutulmuştu. Niua karnını doyuracak pek çok şey bulmuş, ancak Miki henüz dişine dokunur bir yiyeceğe rastlamamıştı. Niua'nın yediklerini asla yiyemiyordu. Avlanması gerekiyordu. Kısa bir süre içinde akşam yemeğini buldu, Bu bir tavşandı. Tavşanı birlikte yediler. Akşam güzel bir uykuya yattılar. Niua bir ağacın çatalına çıkmıştı. Miki'ye ona şaşkınlıkla bakmıştı. Sabah uyanan Miki Niua'nın yattığı dala tırmanan Kirpi Kavuk'u görünce arkadaşını kurtarmak istedi. Kirpinin amacının saldırmak değil, yalnızca karnını doyurmak olduğunu bilemezdi tabii.

NIUA ANCAK BEŞ yüz metre koştuktan sonra durdu.

Miki birdenbire akşamın alaca karanlığı içine girmiş olduklarını sanmaya başlamıştı. Derinliklerine daldıkları ormanın bu bölümü geniş ve esrarlı bir mağarayı andırıyordu. Güneş hâlâ yüksekteydi, ama hiçbir ışını Miki'yle Niua'nın başları üzerinde adeta bir kubbe oluşturan çamların ve

sedirlerin kalınlığını delip geçemiyordu.

Ağaçlarda hiçbir kuş cıvıdamıyordu; sık dalların arasında hiçbir canlı uçuşmuyordu. Her şey öyle sessizdi ki, Miki kendi yüreğinin gürültülü çarpışını duyabiliyordu. Gözleri yan karanlık içinde garip bir ışık gibi kıvılcımlanan ayı yavrusuna baktı.

Bir süre sonra, terk edilmiş

eski bir evin içini araştıran iki çocuk gibi ileri doğru gitme tehlikesini göze aldılar.

Avlanmıyorlardı, bununla birlikte her ikisinde de bütün avcılık içgüdüleri uyanıktı. Çevreye göz atmak, havayı dinlemek, koklamak için sık sık durakladılar.

Ormanın bu bölümü, Kızılderililerin Muhnedu dedikleri, şeytanların bütün hayatı boğmuş olduğu yerlendendi; çünkü güneş ışığı kendilerine erişmesin diye ağaçları yeteri kadar kalın olarak büyütmesini yalnız şeytanlar biliyordu. Bu kötü ruhlarla da yalnız baykuşlar arkadaşlık ediyordu.

Niua ile Miki'nin buldukları yerde koca bir kurt bile ürperir ve yolunu değiştirirdi; tilki yeri yalayarak savuşur, hatta küçük yırtıcı yaratık kakım bile minicik yuvarlak gözleriyle çevreyi yoklar, korkusuzca, fakat içgüdüğü tarafından uyarılmış olarak daha az kalın bir örtü altına varırdı. Burada durgunluğa ve karanlığa rağmen, bu gölge uçurumlarının içinde pusu kurmuş bir halde çırpınan hayat vardı. Bu hayat tam

Niua ile Miki sessizliğin ortasında belirledikleri anda uyanıyordu ve top gibi yuvarlak gözlerde yeşilimtırak bir ışık yanmaya başlıyordu. Ama bir ses çıkmıyor, kalın dallar arasında bir hareket sezilmiyordu. Muhnedu'nun cinlerine benzeyen dev baykuşlar ağır ağır kendilerine gelerek yukardan yeri gözlüyor ve bekliyorlardı.

Çok geçmeden kocaman bir gölge karanlık içinden koptu ve iki arkadaşın başlarının üstüne öyle yakın geçti ki, dev kanatlarının korkunç hışırtısını işittiler. Ürkütücü yaratık gözden kaybolduğu anda kulaklarına bir ıslık geldi ve onun arkasından kuvvetli bir gaganın tok çatırtısı duyuldu. Miki'nin gövdesinden boydan boya bir ürperme geçti. İçinde uyanmaya çalışan içgüdü, birdenbire bir barut gibi parladı. O anda bilinmeyen ve çok korkunç bir tehlikenin yakınında olduğunu hissetti.

Şimdi gürültüler çevrelerine yayılıyor, ağaçlarda kaynaşmalar oluyor, havada akıl almaz titreşimler vınıyor, başlarının üstünde madeni şakırtılar birbirini kovalıyordu.

Miki o koca gölgenin yeniden gelip açıldığını gördü. Onu bir ikincisi, bir üçüncüsü izledi. Öyle ki, yapraklı kubbenin içi bunlarla doldu. Her gölge ile kuvvetli menteşeler gibi gıcırdayan gagaların tehdidi yaklaşıyordu. Kurt ya da tilki gibi Miki de toprağa yapıştıyordu, fakat korkuyla inleyen küçük bir köpek gibi davranmıyordu. Kasları iyice gerilmiş bir halde, bir baykuş ona kanatlarının çırpışını hissettirecek kadar yakın geçince dişlerini göstererek hırıyordu.

Niua'ya gelince, o bu yaklaşımlara burnundan soluyarak öyle bir karşılık verdi ki, yaşça daha ileri olsaydı, anasının meydan okuma "VUF'unu çıkarırdı. Ayıların usulünce ayağa kalkmıştı. Bundan dolayı uçan gölgelerden biri karanlığın fırlattığı dev bir mızrak gibi onun üzerine kapandı.

İki metre ötede Miki'nin alev alev parlayan gözleri arkadaşının bir kurşuni yığın altına gömüldüğünü gördü ve kendisi bu dev gibi kanatların gürültüsüyle çok korkmuş ve kötürümleşmiş bir halde birkaç saniye kaldı. Niua hiç

ses çıkarmadı. Sırtüstü devrilmiş bir halde tırnaklarını öyle yumuşak bir tüy yığını içine saplıyordu ki, bunun altında et yokmuş gibi geliyordu ona.

Kanatları bir uçtan bir uca bir buçuk metreyi bulan Uhumisiyu ilk vahşice saldırısında öldürücü vuruşunu bir santim saptırmıştı. Kuvvetli pençelerini başlıca organlar üzerine bıçak gibi indirememiş, yalnızca ayı yavrusunun kalın tüylü derisini kavrayabilmişti. Baykuş şimdi ona kanat uçlarıyla çarparak korkunç gagasının bir vuruşuyla işini bitirmek için uygun anı kolluyordu. Yarım dakika sonra Niua'nın ağzı parça parça olacaktı.

Niua'dan hiç ses çıkmayınca, Miki dudakları geri kıvrılarak bacakları üzerinde dikildi ve boğazından boğuk bir hırıltı çıkardı. Bir şimşek gibi tüylü yığının üzerine atıldı. On dört kiloluk et ve kemiği ile bir taş parçası gibi Uhumisiyu'ya çarptı. Baykuşun pençeleri çözüldü ve büyük bir kanat gürültüsüyle yana savruldu.

Henüz dengesini bulamadan

önce, Miki kafasını nişanlayarak yeniden üzerine saldırdı. Kuş sırtüstü düştü ve ancak o zaman Miki'nin boğazından öfkeli ve korkunç bir havlama bombardımanı koptu. Bu, Uhumisiyu için de, karanlıkların koynuna çekilmiş, kavgayı izleyen kana susamış kardeşleri için de yeni bir sestti. Gaga şakırtıları uzakta söndü ve yerdeki baykuş kuvvetli bir atılışla havalandı.

Miki ön ayaklarını iyice yere dayamış, ağzını karanlık tavana doğru çevirmiş bir halde havlamaya ve meydan okuma ulumasına devam etti. Kuşun geri dönüp gelmesini istiyordu. Onun tüylerini iyice bir yolmak istemişti.

O vahşice kışkırtmasını sürdürüp dururken Niua kalktı, sonra Miki'ye yöneltilmiş bir hatırlatma çığıyla bir kez daha kurtuluşu kaçmakta buldu. Çevrelerindeki çukurlarda ölümün kol gezdiğini biliyordu. Koşmaya başladı. Hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Miki arkasından zor yetişiyordu. Uçan hayaletler tekrar onlara yaklaşmaya başlamışlardı.

Sonunda ilerde bir güneş pırıltısı gördüler. Yüz metre daha koşunca baykuşlara av alanı olan- büyük ovanın kıyısına varmış olacaktı. Fakat Niua'nın kafasında korunma içgüdüğü kaynaşyordu. Yıldırım gibi inen kanatlar onu şaşkına çevirmişti ve böğürlerindeki pençe izleri sızlıyordu. Yolları üzerinde devrilmiş ağaç kütüklerine rastladılar. Niua bu kütüklerin oluşturduğu sığınağa öyle çarçabuk girdi ki, Miki onun birkaç saniye içinde nereye kaybolduğunu anlamadı bile. O da ağaçların altına süzüldü. Böyle durumlarda Niua'nın uğradığı bozguna katılmaktan nefret ediyordu ve geri dönüp bu işi sonuna kadar götürme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Fakat Uhumisiyu'nun pençelerinin yaptığı yırtıklar Niua'yı kızgın bir demirle dağlanmış gibi yakıyordu. Hava çarpışmasından gözü yılmıştı. Yaralarını yalamaya başladı.

Bir zaman sonra Miki sığınağın giriş yerinin hemen yakınına yüzükoyun yattı ve boynunda sallanan ip parçasını kemirmeye başladı.

Gitgide alçalmakta olan güneş, gözden silinmekte gecikmedi. Miki hep Niua'nın çıkmasını ve açık havada yanında yatmasını bekledi. Alacakaranlık koyulaşıyordu. Sığınağın kıyısına çekildi ve orada Niua'yı buldu. İkisi birlikte gözlerini gecenin sırları içine diktiler.

Başlangıçta kuzey ülkelerinin ilk karanlık saatlerinin özelliği olan mutlak bir sessizlik hüküm sürdü. Yıldızlar tertemiz gökyüzünde önce ikişer ikişer, sonra kıvılcımlanan burçlar halinde göründüler. Ay erken doğuyordu. Baykuşların kaynaştığı deliklerden garip ve boğuk bir gürültü yayıldı. Miki ile Niua iyice uyanık bir halde, bütün kulaklarını verip dinleyerek uzun zaman yanyana yatıp kaldılar. Bir yaban kedisi devrik ağacın yanından sessiz adımlarla geçti ve kokusu onlara kadar geldi. Sonra uzakta bir

suya dalış, bir tilkinin sabırsız viyaklaması ve ovanın öbür yanında, gölün kıyısından geçen bir dişi geyiğin böğürmesini duydular. Nihayet kanlarının dolaşımını hızlandıran ve onları yüreklerine kadar titreten bir uluma geldi.

Av izi üzerine atılmış olan kurtların boğazından alabildiğine kuvvetle çıkan bu çağırış pek uzaktan geliyorsa benziyordu. Fakat av koşusu ovanın kuzeyine doğru dönüyordu. Öyle ki, kuzeyden ve batıdan esen rüzgâr yankılarını getirmekte gecikmedi. O andan sonra ulumalar belirginleşti ve Miki'nin beyninde puslu görünüşler ve hemen hemen anlaşılmasız anılar uyandı.

Az sonra kurtla köpek

arasındaki minicik farkı ayırt etmek için gereken zeka ve deneyime sahip olacaktı. Kendi ırkının vahşi

çıgıllıkları ona doğru geliyordu ve aç bir yırtıcılığı anlatıyordu. Miki, Niua'yı unuttu. Onun devrik ağacın altına daha derince gömüldüğünü görmedi. Dimdik doğruldu. Bu kamçılایıcı av paylaşma çağrısından başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Genç rengineyiği Ahtık, kurtların yüz metre önünde çılgın gibi koşuyordu. Kesik kesik soluyor, kuvveti tükenmiş bir halde, kendisine bir kurtuluş şansı sunan bir akarsuyun pırlıltısını bulmaya çalışarak şaşkın gözleriyle gecenin karanlığını araştırıyordu. Arkasındaki sürü çoktan bir at nalı şeklinde yayılmıştı ve bu yayın iki ucundaki kurtlar nerdeyse ona yetişmişlerdi. Bacaklarına atılıp onu yere yıkmaya hazırdılar. Bu en son saniyelerde bütün boğazlar susmuştu ve genç hayvan sonunun geldiğini hissediyordu. Umutsuz bir halde sağa saptı ve ormana daldı.

Geyiğin gövdesinin çalılıklara çarptığını işiten Miki devrik ağaca iyice yapıştı. On saniye sonra en çok on beş metre önünden geçti. Şekli ay

ışığında kocaman, kaba saba görünüyordu. Soluk alışığı bir hırıltıyı andırıyor ve çok yakın bir ölüm korkusunu açığa vuruyordu. Görüldüğü hızla kayboldu ve arkasından, aniden esip geçen bir rüzgâr hızıyla on kadar sessiz gölge kayd.

Miki ayağa kalktı. Bir süre dinledi. Gece tekrar sessizliğe gömülmüştü. O zaman devrik ağaçlar kümesinin içine girdi ve Niua'nın yanına yattı.

Tan ağarırken ağaçların altından çıktı ve rengineyiği ile kurtların bıraktığı izleri kokladı. Buraya kadar yaptıkları başıboş yürüyüşü Niua yönlendirmişti. Şimdi ayı yavrusu arkadaşının arkasından gidiyordu. Miki, burun delikleri vahşi özel kokularla dolu olarak çayırlığa doğru yöneldi. Ormanın ayrılma çizgisine varması için bir yarım saat geçmesi gerekti. Sonunda geniş bir taşlı toprak yükseltisini aştı, onun ötesinde, koku alma duyusu onu vadinin ağzına doğru derin ve sarp bir inişe doğru götürdü.

O zaman durdu.

Altı metre aşağıda ve on beş metre uzaklıkta, rengineyiğinin

yarısı yenmiş gövdesi yatıyordu. Fakat Miki'yi yüreğinin derinliklerine kadar titretmiş olan şey bu görüntü değildi. Mahigün, kaçak dişi kurt, öldürülmesine katılmamış olduğu avdan otlanmak için çalılıklarla kaplı ovardan çıkıp gelmişti. Hep gizlenen, sırtı içeri çökük, dişleri çabuk işleyen, zehirli bir yemin tadına bakarak tutulduğu hastalık yüzünden bir iskelet gibi zayıflamış bir yaratıktı. Kendi ırkından bile kaçan, yavrularına varıncaya kadar her gücü yettiğini öldüren alçak bir hayvandı. Gelgelelim, Miki'nin bunlardan haberi yoktu. Hafızasının ve içgüdüsünün onda hatırlattığı kadar gözünün önünde etiyle kemiğiyle anasını canlandırıyor. Bir iki dakika hareketsiz, olduğu yerde titreyerek kaldı. Sonra Challoner'e gidemiş gibi hayli çekingenlikle ve daha çok kaygıyla ona doğru indi. Mahigün onun yaklaşmasını fark etmeden önce, tam yanına kadar sokuldu. Şimdi sımsıcak ana kokusunu içine çekiyor ve bu yüreğini sevinçle dolduruyordu. Yere yapışarak başı bacaklarının arasında

inlemeye başladı.

Dişi kurt bir şimşek hızıyla geri döndü, çeneleri boyunca dışarı fırlamış dişleri, kan bürümüş olan gözleri tehdit ve kuşkuyla parıldıyordu. Miki ne bir hareket yapmaya ne de bir ses daha çıkarmaya zaman bulabildi. Dişi kurt bir kedi çevikliğiyle üzerine atıldı, onu tek bir kere ısırıp ve kaybıldı.

Miki'nin omzundan kan akıyordu, fakat onu kötürümleşmiş bir halde tutan maddi bir acı değildi. Mahigün'ün ayrıldığı yerde hâlâ ana kokusu duruyordu. Fakat genç köpeğin rüyası bozulmuştu ve hafızasında bir anı halinde canlanan şekil inleyiş halinde sona eren derin bir iç çekme ile uçup gitti. Niuva için olduğu gibi, onun için de artık Challoner de yoktu, ana da yoktu. Ona gerçek olarak yalnız üzerinde şu anda güneşin yükselmekte olduğu ve hayatın hoş kokusunun titreyerek yayıldığı bu dünya kalıyordu. Hemen yanında da tatlı ve bol et kokusu vardı. Kokuyu iştahla içine çekti, sonra arkasını dönerek, ziyafete katılmak için yokuşu inen Niuva'nın kara ve toparlak şeklini gördü.

UZUN KUYRUK NEREDE?

Ayşe Değirmenciöğlu

O da ne? Duvara yapışmış gibi hareketsiz ona bakıyordu.

Reyhan bunu fark eder etmez köpüklerle oynamayı bıraktı. Duşu açtı. Hızla başındaki köpükleri akıttı. Rekor denecek kadar hızla giyindi. Banyodan hiç bu kadar hızla çıktığı görülmemiştir.

Mutfağa koştu. Raftan boş bir cam kavanoz aldı. Yemek yapan annesi, onun yeni bir heyecan peşinde olduğunu anlamıştı. Ne yapacaktı kavanozu? Annesine, sonra anlatırım, der gibi bir hareket yapıp, banyoya koştu. Yaşasın! Hâlâ oradaydı. Hareketsiz ona bakıyordu. Sessizce yaklaştı. Şöyle bir dokundu. Pıt diye düşüverdi kavanozun dibine. Hemen kapağını kapattı. İçi içine sığmıyordu sevinçten. Babasına göstermek için salona koştu. "Bu ne heyecan kızım?" dedi babası, "Elindeki de nedir?"

Res.: Sibel Demirtaş

Reyhan hiç sesini çıkarmadan kavanozu uzattı. Çünkü içindeki hayvanın adını bilmiyordu. Merakla babasının bir şey söylemesini bekledi.

Dikkatle bakan babası, "Ben de bir şey sanmıştım. Bu bir kertenkele," dedi.

Küçük hayvancığın adını öğrenmek Reyhan'ı çok mutlu etti. Heyecanla annesine koştu. "Bak anne, ne ilginç hayvan!" dedi. Kavanozu gözünün önüne uzattı.

Annesi babasından daha çok ilgilendi. "Ah zavalıcık," dedi ve ekledi, "Bir kertenkele eksikti, o da geldi, tamam oldu. İnsandan çok hayvan var bu evde."

İşte böyle kertenkelecik de Reyhan'ın hayvanları arasına girdi.

Reyhan neşeli, kıpır kıpır bir çocuktur. Babası ve annesiyle birlikte bahçeli bir evde oturuyordu. Evlerinin bahçe içinde olması onu sevindiriyordu. Sevinmekte haklıydı. Yoksa bu kadar çok hayvanı nasıl barındırabilirdi. Onun hayvanları arasında neler yoktu ki...

Azor, siyah bir kurt köpeğiydi. Bir aylıkken eve gelmişti. Reyhan'ın her gün

verdiği artık yemekler ve kemikler sayesinde kocaman bir köpek olmuştu. Şimdi dört yaşındaydı. En sevdiği şey, Reyhan'ın attığı frizbileri havada kapmaktı. Reyhan her gün onunla bir saat koşar, spor yapardı.

Hayalet, bembeyaz bir kedydi. Yattığı zaman, bir pamuk yığını gibi görünürdü. Evin içinde ordan oraya ani sıçrayışlar yapardı. İnsanların önüne aniden çıkıverdiği için bu adı almıştı. Hayalet'in en çok sevdiği iki şeyden biri Reyhan'ın omuzunda gezmek, diğeri, haftada bir Reyhan'ın harçlıklarından biriktirdiği parayla aldığı ciğerleri yemekti.

Limon, evin neşesi olan bir papağandı. Sapsarı tüyleri olduğu için Limon diye çağrılır, her çağrılıştta, "Limon, Limon," diye adını tekrarlardı. En az on kelimeyi çok rahat söyleyebilirdi. Reyhan, Limon'un karşısına geçer, ona yüksek sesle fıkralar okurdu. Limon da anlıyormuş gibi sürekli başını sallar, Reyhan fıkralara güldüğü zaman o da ıslık çalardı. Annesi ve babası onların bu haline çok güler, "Reyhan, hayvanın kafasını

kariştirma, o ancak kelime öğrenir, fıkrâ anlatamaz," derlerdi.

Kınalı, Reyhan'ın gördüğü anda güzelliğine bayıldığı keklığıydi. Onu satın alması için babasına az yalvarmamıştı. Eve getirilince bahçeye onun için büyük bir küme yapılmıştı. Reyhan yem vermek için ne zaman kümele yaklaşsa, olduğu yerde fir dönerdi. Reyhan onun kümesine son uğradığında, kendisine bir arkadaş alacaklarını, babasının söz verdiğini müjdelemişti.

Topak, minik beyaz bir tavşandı. Eve gelişi bir ay, ya olmuştu, ya

olmamıştı. Ona özel bir mekân hazırlanmış, zemine yonca ekilmişti.

Reyhan ona arada havuç getirdiğinde çok sevinir, zıp zıp zıplardı.

şair, Reyhan'ın hindisinin adıydı. Ah bu hayvan ne kadar düşünceli görünürdü.

Reyhan'ı görünce, "Gulu, gulu," diye sesler çıkarır, kanat çırpar, sevindiğini

gösterirdi.

Reyhan da ona kendi eliyle yemini yedirir, zaman zaman da onun çok sevdiği cevizlerden verirdi.

Akkuyruk ise, ayrı bir

alemdi. Beyaz bir takla güverciniydi Akkuyruk. Büyük, güzel bir barınağı vardı. O da her gün Reyhan'ın kendi elleriyle yedirdiği yemleri yer, sonra da sevinçle havada taklalar atardı.

Şaşkın prenses, çok güzel bir ördekti. Onun için bahçeye özel bir küçük havuz yapılmıştı. Zaman zaman bahçede gezerken havuzunu kaybeder, "Vak, vak," diye yardım isterdi. İşte bu yüzden Şaşkın Prensес adını almıştı. Reyhan'ın havuza attığı ekmek parçalarını yemek onun en çok sevdiği şeydi.

Nazlı, Reyhan'ın kaplumbağasının adıydı. Bir gün Şaşkın Prensес'e ekmek verirken, bir de bakmıştı ayağının dibinde bir kaplumbağa. Hemen ona salatalık kabuklarından getirmiş, Nazlı da bunları iştahla yemişti. Nazlı, yemek zamanlarında nazlanıp koşarak gelmediği için bu adı almıştı. Ama Reyhan, Nazlı'yı hızla getirtmenin bir yolunu bulmuştu. Azor'a seslenip, "Haydi Nazlı'yı bul getir!" diyordu. Akıllı bir köpek olan Azor, onu nerede olursa olsun bulup, incitmeden ağzına alıp

getiriyordu.

Karagöz, çok sevimli bir kuzuydu. Ah o ne kadar küçüktü eve ilk getirildiğinde. Reyhan günlerce ona biberonla süt içirmişti. Kuzucuğun gözlerinin etrafında siyah sürmeleri olduğu için Karagöz'dü adı.

Geveze ile Gıtıt, çok komik bir ikiliydi. Geveze sabah akşam demeyip sürekli öten bir horoz, Gıtıt ise durmadan gıtlayan bir tavuktu. Rengârenk çok güzel bir kuyruğu olan Geveze'nin en çok sevdiği şey Reyhan'ın koluna konmaktı. Gıtıt her gün Reyhan'a bir tane sarı yumurta hediye ediyordu.

İşte bugün, bütün bu hayvanlarına bir yenisi eklenen Reyhan, kavanozu kapıp sokağa koştu.

Dış kapıdaki taşa oturduğunda dünyanın en ilginç hayvanını elinde tuttuğuna yürekten inanıyordu. Kuvvetli bir ısıklık çaldı. Bu bir parolaydı. Arkadaşlarıyla bu taşın etrafında sık sık toplanırlardı.

Reyhan'ın kucağında kedi, köpek, tavşan gibi hayvanlar görmeye alışkın olan arkadaşları bu kez bir kavanoz

görünce şaşırıldılar. Reyhan kavanozu onlara doğru uzattı, dikkatlice bakmalarını istedi.

"Bu bir kertenkele," dedi. Arkadaşlarından kimi, "Ne ilginç kolları var," kimi, "Ben biliyorum bu hayvanı," kimi, "Kuyruğuna bakın ne kadar hareketli," dedi. Uzunca bir zaman kertenkelecğin neyle besleneceğini düşündüler, bulamadılar. Çetin heyecanla, "Biraz kavanozu elimde tutabilir miyim?" dedi. Reyhan ona uzatırken Elif, "Önce ben tutayım, ne olur!" dedi. İkisi birden kavanozu tuttular, çekiştirmeye başladılar. Reyhan, "Yapmayın, durun!" dedi. Elif, "Ver çabuk!" dedi. Çetin, "Vermem," dedi. Derken kavanoz ellerinden kayıp yere düştü. Parçalandı.

Kertenkelecik şaşkın bakışlar altında şimşek hızıyla kaçtı, hemen oracığındaki büyük akasya ağacına tırmandı. Çocukların uzanamayacağı bir noktada durdu, onlara bakmaya başladı. O sırada Azor da çocuklara katıldı. Havlamaya başladı.

Çetinle Elif çok üzüldüler. Reyhan, "Üzülmeyin, zaten neyle besleyeceğimizi bile bulamamıştık," diyerek onları

teselli etti. Elif, "Daha onun adını bile bulmamıştık," dedi.

O anda bahçe kapısında Hayalet görüldü. Neler olup bittiğini anlamak için dikkatle bakarken ağaçtaki kertenkelecği gördü. Reyhan onun ne yapacağını tahmin ettiği için hemen Hayalet'i kucağına aldı. Çocuklar, "Çabuk kaç hayalet geldi!" diye bağırmaya başladılar. Sanki onları duymuyordu, ağaca yapışmış gibi hareketsiz onlara bakıyordu.

Derken Çetin bütün gücüyle bağırdı, "Kaç Uzunkuyruk, Hayalet seni yakalayacak!"

Çetin böyle der demez hızla uzaklaştı kertenkelecik. Çocuklar çok sevindiler. Demek adı Uzunkuyruk'muş, nasıl da anladı, diyerek, onun kaçışını alkışladılar.

Uzunkuyruk, kısa süreli de olsa Reyhan'ın hayvanları arasına girmişti.

O günden sonra ne zaman çocuklar ağaçlara tırmanmak isteseler "Uzunkuyruk nerede oyunu oynayalım!" diyorlardı. Her biri bir ağaca çıkıyor, "Uzunkuyruk kaçmış!" "Bu ağaçta yokmuş!" "Nereye gitmiş?" diyerek ağaçlara çıkıp çıkıp iniyorlardı.

Garicik

Anlatan:

Şaziye Özçalışkan

Yazan:

Şeyda Özçalışkan

Bir zamanlar bir garicik varmış. Hiç evini süpürmezmiş. Bir gün evini süpürmüş. Evini süpürürken de bir beş para bulmuş. Bu parayla da gidip helvayla ekmek almış. Acıciğını yemiş, acıciğini da dolaba koymuş. Biraz sonra dolaptan bir tıkırtı gelmeye başlamış. Dolabı açmış ki ne görsün, bir sıçan helvanın başına geçmiş, yiyor. Maşayı çekmiş, sıçanın kafasını yarmış. Sıçan gariyi kadıya şikayete gitmiş. Kadı gariyi çağırılmış. "Niye bu sıçanın kafasını yardım gari?" demiş.

"Kadı Bey hiç evimi süpürmezdim," demiş garicik.

"Arıcaymışsın garicik," demiş Kadı. "Bir gün evimi süpürdüm," demiş garicik.

"Hamaratcaymışsın garicik" demiş Kadı.

"Evimi süpürürken de bir beş para buldum," demiş gari.

"Zenginceymişsin garicik,"

demiş Kadı.

"Bununla da gidip helvayla ekmek aldım," demiş gari.

"Şirinceymişsin garicik," demiş Kadı.

"Acıciğini yedim, accığini da dolaba koydum," demiş garicik.

"Hesapçıymışsın garicik," demiş Kadı. "Biraz sonra baktım ki dolaptan bir çıtırtı geliyor," demiş. "Açtım ki sıçan helvayı yiyor. Ben de," demiş gari, "Maşayı çektim, sıçanın kafasını yardım."

"Zalımcaymışsın garicik," demiş Kadı.

... Demiş... Yemiş içmiş, hoşça mirazına geçmiş.

Garicik: Ninecik (Yaşlı kadın).

Acıciğı: Birazı.

Sıçan: Fare.

Arıca: Temiz.

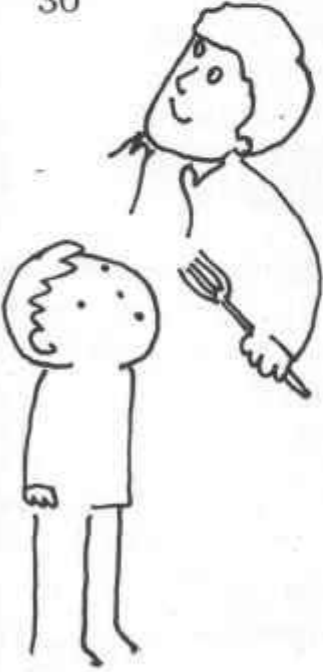
Zalim: Zalim.

Mirazına Geçmiş: Muradına ermiş.

Uçan Makarna!

Acar acıktığı zaman çoğunlukla pilav, köfte ve mercimek çorbası yemek ister. Kurufasulyeyi de herkes gibi sever. Bunlar dışında bir yemek varsa tabağına azıcık alıp üstünü meyvayla tamamlar. Ya da mısır patlatmamı ister. Mısır patlatmayı biliyorsunuz değil mi? Kendi başınıza sakın yapmayın, ama annenize ya da babanıza güzel bir tarif verebilirim. Tencereye birazcık zeytinyağı, tuz ve bir avuç mısır koyun. Ağzını sıkıca kapatın. Sonra da ocağın üstünde iki elinizle tencereye sallaya sallaya tutun. Bir süre sonra makineli tüfek sesi gibi sesler çıkmaya başlar. Sallamaya devam edin. Sesler kesilince ocağı kapatın. Biraz bekledikten sonra tencerenin ağzını açabilirsiniz. (Daha önce açarsanız, henüz patlamamış olan mısırlardan biri patlayıp yüzünüze gelebilir.) Mısırı kuruyemişçilerden alabilirsiniz. "Cinmısın" diye isteyin. Kilosu 30.000TL ve size 10.000 liralık mısır yeter. Afiyet olsun.

30

Acar bu kez beni şaşırtarak makarna istedi.

"Makarna mı?"

"Evet, makarna..."

İlk kez benden farklı bir şey istiyordu. Şaşkın şaşkın mutfağa girdim. Tencerede su kaynattım ve ince uzun makarnaları suya attım. Daha tencerenin kapağını kapatıyordum ki, "Pişti mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Piştiğini nasıl anlayacağız?"

"Tadına bakarız."

Birden aklıma bir arkadaşımın yöntemi geldi. Makarnalardan birini çatalın ucuyla tencereden aldım ve mutfağın tavanına attım. Makarna tavana

çarpıp yere düştü. Onu çöpe atıp biraz daha bekledik. Az sonra başka bir makarnayı da tavana savurduk. Bu kez makarna yere düşmedi; tavana yapışıp kaldı.

"Tamam," dedim Acar'a. Makarnamız pişti.

Acar makarnasını yerken hâlâ gülüyordu. "Demek Oğuz'ların mutfak tavanındaki makarnaların sırrı buymuş. Ben de onların çok savruk insanlar olduğunu düşünmüştüm."

"İstersen sen de tavan üssüne bir şeyler gönderebilirsin. Örneğın bir uçak..."

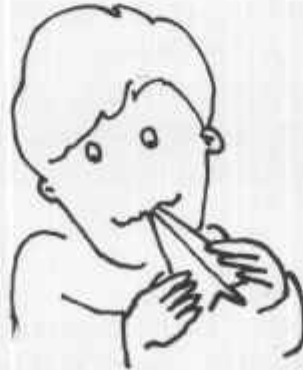
"Nasıl?"

Hemen kağıttan bir uçak yaptık. Uçağın burnunu ağzıma sokup iyice yumuşattım. Sonra tavana fırlattım. Uçak burnundan tavana yapıştıverdi.

Selma tavandaki makarnayı da, uçağı da aynı hızla indirmemizi söyledi.

Geçen sayının çözümü: Bu numarayı yapmak için annenizin eski bir naylon çorabından tek bir ipliğı ustaca çekmeniz gerekecek. Bu iplik o kadar incedir ki kolay kolay görülmez. Daha sonra bu ipliğı resimde gördüğünüz gibi oyun kartlarının arasından geçirin ve iki ucunu bir yere bağlayın. Elinizdeki değneğı ipe dokundurdukça kartlar hoplayacaktır.

31

Fatih Erdoğan

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

Serdar' a Öyküler

Nuran Turan * Res.: Saadet Ceylan *
Mavibulut Yayınları * 1. Basım: Kasım 1994 *
40 sayfa * 28 X 21 cm * 1. hamur kağıda, ciltli
* renkli resimli * 185.000TL.

Daha önce Serdar'm Öyküleri kitabıyla tanıttığımız Nuran Turan'ın ikinci kitabı Serdar'a Öyküler yine önceki gibi torunu Serdar'ın adını taşısa da bu kez öykülerin kahramanı Serdar değil. Daha çok psikolojik temaları işleyen dokuz öyküden oluşan bu kitapta bu kez başka kahramanlar var. Örneğin, Pamuk Prenses. Üstelik Prenses'imiz bu kez hamile. Koca Bebeler'de birbiriyle kavga eden bir anne babanın küçülüvermeleri, köpek yavrusunu kendi yavrusu sanan kanguru, yalnızlık çeken çam ağacı, beril madenin keşfeden küçük kayakçı gibi birbirinden ilginç öyküler Saadet Ceylan'ın özenli resimleriyle zenginleştirilmiş. Bakın, kitabın arkasında Orta 2. sınıf öğrencisi Ziya Boro kitabı nasıl anlatıyor:

"Okuduğum hikayelerin hepsi defterlerimin yapraklarına benziyor. Bembeyaz ve tertemiz... Bütün insanlar, yazdığınız hikayeler ve biz çocuklar gibi saf, temiz ve sıcak olsaydı dünya ne güzel olurdu. Ve biz öğrendiğimiz ilk harfi bu tertemiz ve bembeyaz dünyanın üstüne yazardık..."

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın, Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var.

Mavibulut Yayınları

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Kardeş isteyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli) * *Waddell-Firth*

Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Aç Tırtıl * *Erk Çark*

Annem ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Kardeşim ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Şıkırdak'ın Çıngırağı (Ciltli) * *Aysel Gürmen*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü - *Fatih Erdoğan*

Okula Geç Kaldım * *Fatih Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı * *Fatih Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım * *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*

Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü * *Ayla Çınaroğlu*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev * *Ayla Çınaroğlu*

Serdar'ın Öyküleri * *Nuran Turan*

Serdar'a Öyküler * *Numan Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

Küçük Prens * *A. Exupery*

Uçurtmam Bulut Şimdi * *Sevim Ak*

Seni Seviyorum Coco * *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi

Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

"Ben de
Kırmızıfare'ye
aboneyim!.."